

Het Mysterie
van de Verdwenen Meester

**Het
Mysterie
van de
Verdwenen
Meester**

Jesse van Schaik

Schrijver: Jesse van Schaik
Omslag: Klaartje van Essen
Illustraties: Eva Jager
ISBN: 9789463189460
©2015 Jesse van Schaik
Uitgave in eigen beheer - tweede druk
www.denieuwebestseller.nl/jessevanschaik

De eerste dag na de zomervakantie

'Mirjam! Femke! Schiet nou eens op, straks komen jullie te laat op school!'

Inge de Waal staat ongeduldig te wachten op haar twee dochters. Het is de eerste dag na de zomervakantie, en Inge zou het fijn vinden als haar dochters op tijd op school kwamen.

'Jahaa! We komen er al aan!', klinkt het vanuit de eetkamer.

Femke stopt de laatste stukjes boterham in haar mond, terwijl haar tweelingzus al etend haar schoenen probeert aan te doen.

Berend de Waal voert de kleine Michiel zijn babyprak, tenminste, dat probeert hij te doen, want Michiel sputtert heftig tegen. Michiel weet dat hij de strijd niet zal winnen, maar hij kan wel iets anders doen; hij roept de hulp in van zijn grote zus.

'Mieram! Mieram!'

Michiel strekt zijn kleine handjes naar Femke uit.

Femke glimlacht. Ze is dol op haar kleine broertje, ook al haalt hij haar en haar zus steeds door elkaar, maar ja, daar zijn ze ook een eeneiige tweeling voor.

Femke geeft Michiel een vluchtige kus op zijn voorhoofd.

'Dag Michielepiele, tot straks! Dag papa, tot straks!'

Mirjam is ondertussen al klaar en steekt ongeduldig haar hoofd om de hoek van de gangdeur.

'Femke, kom je nou nog of hoe zit het?'

'Ja ja, nog even geduld, oké?'

Femke geeft Michiel en haar vader een zoen.

'Dag Michielepiele, dag pap!'

Even later staan ze buiten. Femke zweet, het is zó warm buiten. Op de thermometer die naast hun deur hangt, ziet Femke dat het al zo'n 25 graden is! Femke bedenkt zich dat dat echt belachelijk warm is, en het is nog niet eens middag!

Mirjam schijnt nergens last van te hebben, zij huppelt vrolijk rond. Jaloers kijkt Femke naar haar. Zij kan zelfs bij 30 graden nog een dikke jas aanhebben!

Dat is weer een van de vele verschillen tussen Mirjam en Femke. Denk jij dat eeneiige tweelingen altijd op elkaar lijken, van buiten en van binnen? Nou, dan weet je hierbij dat die theorie dus niet klopt. Mirjam en Femke zijn het levende bewijs.

Van buiten lijken ze als twee druppels water, maar van binnen lijken ze net zo veel op elkaar als een olifant en een muis.

Mirjam is bijvoorbeeld heel rustig en braaf en ze vindt het ook heel belangrijk dat alle mensen haar slim en knap vinden.

Femke daarentegen is erg druk. Bovendien is ze ook best wel ondeugend en ze vindt het vooral belangrijk dat mensen, áls ze haar aardig vinden, haar aardig vinden om wie ze écht is, en niet omdat ze dan alle antwoorden op school moet voorzeggen.

En als mensen haar dan niet aardig vinden, dat ze dat dan ook eerlijk zeggen.

Maar ondanks al hun verschillen kunnen ze het heel goed met elkaar vinden, en als pestkoppen Mirjam uitmaken voor stuedje, nerd, het lievelingetje van de leraar, of nog erger, is het altijd Femke die het voor haar zus opneemt.

Ze hebben ook wel een paar dingen gemeen. Zo houden de zussen allebei heel erg veel van lezen, ze zitten bij elkaar in de klas, ze zijn allebei heel slim, ze zijn ook heel nieuwsgierig en ze houden heel erg van onopgeloste mysteries. Ze hebben er al zo veel samen opgelost, kleine weliswaar, maar toch.

Ze zijn ook een keer samen naar het politiebureau geweest om iemand te interviewen voor school. Toen zijn ze nog een heleboel te weten gekomen over hoe je mysteries kunt oplossen. Dat hebben ze allemaal samen gedaan, ze hebben vanaf hun geboorte alles samen gedaan. Femke zucht. Ze zou zich geen dag zonder haar tweelingzus kunnen voorstellen.

‘Femke! Schiet nou eens op! Sta niet zo te treuzelen!’ Dat is Mirjam, die is heel ongeduldig als ze ergens op tijd moeten komen. Femke schrikt op uit haar gedachten, en ze loopt naar haar fiets. Nadat ze haar slot heeft opengemaakt, stapt ze op en fietst samen met haar moeder en haar zus naar school.

Even later stapt Femke af, hijgend van het harde fietsen. Met haar fiets aan de hand loopt ze naar het fietshok. Daar komt ze Ronja tegen.

‘Hé, Ronja!’

Ronja kijkt op.

‘Ha, Femke! Fijne vakantie gehad?’

Femke vindt het fijn dat ze Ronja ziet.

Ronja zou eigenlijk nog een week langer in Spanje blijven, en Femke zou er niets voor voelen om de aller-eerste schoolweek in groep 8 zonder haar vriendin door te brengen.

Ronja is al sinds groep 2 bevriend met de tweeling, en zij is ook een van de weinigen die de tweeling uit elkaar kan houden.

‘Ik wel, en jij? Jij zou toch nog een week in Spanje blijven zonnen?’

Ronja knikt, en zegt: ‘Klopt, maar dat kleine krenge moest zo nodig de hele tijd alleen maar krijsen en blèren, het was echt niet te doen, dus toen konden we niet anders dan terug gaan.’

Femke moet lachen om Ronja’s beteuterde gezicht, daaraan is duidelijk af te lezen dat Ronja zich heel erg had verheugd op een extra weekje in de Spaanse zon. Ronja zucht.

‘Lach jij maar, jij hebt geen vervelend zusje, dat je het licht in de ogen niet gunt.’

Femke probeert haar vriendin een beetje te troosten.

‘Kom op Ronja, ik vind Koosje nog best schattig.’

‘Ja, ze lijkt wel heel schattig, maar je zou haar thuis eens moeten zien. Thuis is ze echt een monster! Als er één piepklein dingetje niet goed is, gaat ze al gelijk keihard krijsen. Jij hebt geluk gehad, jij hebt een lief klein broertje, die is aardiger dan dat kleine krenge van mij dat ze zusje noemen,’ moppert Ronja.

Dan gaat de bel.

Femke zit nu al sinds groep 2 op de Max Havelaar-school, maar toch schrikt Femke elke keer weer van de bel. Wat is het toch een hard, snerpnd geluid, denkt ze.

Samen met Ronja en Mirjam gaat Femke de school in. Ze moeten eerst naar de aula, waar directeur Iva Struiks iedereen opwacht.

Elk jaar verwelkomt hij alle leerlingen met: ‘Beste kinderen, met grote blijdschap delen wij mede, dat de Max Havelaar-school er nieuwe leden bij heeft gekregen...’

Hij bedoelt de nieuwe groep 1. Dan begint hij met de namen van ‘de nieuwe leden’ voor te lezen en als hij daarmee klaar is gaat hij verder met: ‘Wij moeten jullie helaas ook iets treurigs mededelen, wij moeten namelijk dit jaar verder zonder....’

Dan leest Struiks meestal de namen voor van de groep 8 van vorig jaar, waar ‘we helaas afscheid van moesten nemen’ en daarna volgt: ‘Gelukkig hebben we hele goede vervangers voor onze oude groep 8, wij hebben nu de nieuwe groep 8, die bestaat uit....’

Dan komen de namen van de nieuwe kinderen uit groep 8. Dit jaar zitten Ronja, Mirjam en Femke er ook tussen.

Femke kijkt met een schuin oog naar haar zus.

Mirjam gloeit van trots als de directeur haar naam opnoemt als ‘hele goede vervanger’.

Vervolgens zwetst Struiks nog wat door over 'hoe leuk het wel niet is om op school te zitten' en 'we moeten dankbaar zijn dat wij naar school kunnen.'

Femke rolt met haar ogen.

Natuurlijk begrijpt ze ook wel dat ze dankbaar moet zijn en dat is ze ook, ze heeft deze preek alleen al zó vaak gehoord, dat ze hem zowat uit haar hoofd kent. Struiks eindigt met te vertellen welke groep welke meester heeft, of welke juf, maar eigenlijk weet iedereen het al.

Als Struiks 'Veel plezier en succes komend jaar' heeft gezegd, gaat iedereen naar zijn of haar eigen lokaal. Ook Mirjam, Ronja en Femke.

Zij krijgen meester Kalicula.

Eigenlijk heet hij Kalcialuacia, maar ja, probeer dat maar eens uit te spreken.

Ze zijn alle drie erg opgewonden, en Ronja zegt: 'Ik heb van mijn oudere broer gehoord dat het een hele leuke, maar ook een hele rare meester is.'

Mirjam reageert verbaasd.

'Heeft Ron ook al in de klas van Kalicula gezeten?'

Voordat Ronja kan antwoorden, komt Femke ertussen, en zegt: 'Ik heb een boek gelezen over iemand anders die ook Kalicula heette. Hij was vroeger, in de Romeinse tijd, een hele wrede keizer.'

Ronja giechelt, en zegt: 'Nu maar hopen dat hij alleen buiten schooltijd de wreedaard uit zal hangen.'

Mirjam lacht ook.

'Ja, op hoop van zegen dan maar!'

Even later zijn ze bij hun nieuwe lokaal.

Voor de deur staat meester Kalicula al zijn nieuwe leerlingen al op te wachten.

Femke neemt hem aandachtig op.

Hij heeft haar dat in drie torentjes is gegroeid, twee aan de zijkant van zijn hoofd, en eentje op de bovenkant van zijn hoofd.

Hij heeft een halfrond brilletje, dat scheef op zijn neus staat.

Maar het opvallendste aan hem vindt Femke de kleuren.

Alles aan hem is kleurig.

Zijn haar heeft verschillende kleuren, zijn kleren, alles heeft wel een kleurtje bij hem.

Maar het zijn alleen maar vrolijke kleuren.

Nergens een beetje zwart of grijs te bespeuren.

Zelfs zijn wenkbrauwen hebben een leuk kleurtje.

'Hij ziet er eigenlijk een beetje uit als een verstrooide professor,' fluistert Femke in het oor van Ronja.

'Misschien is hij dat ook,' fluistert ze opgewonden terug.

Mirjam draait zich boos om en fluistert: 'Ssst! Hij gaat zo beginnen!'

Femke vindt dat Mirjam overdrijft, iedereen fluistert.

De meester wil waarschijnlijk pas beginnen als iedereen er is.

En dat zou nog wel eens heel lang kunnen duren.

Als - eindelijk - iedereen zich bij de deur heeft verzameld, zegt de meester: 'Hallo iedereen, ik ben keizer Kalicula. Ik ben de wreedste van allemaal!' Maar een paar kinderen moeten lachen, die hebben wel eens van keizer Kalicula gehoord. De rest staat alleen maar raar te kijken, zij hebben nog nooit van Kalicula gehoord.

Meester Kalicula schijnt daar nu ook achter gekomen te zijn, dat blijkt tenminste uit zijn verbaasde gezicht.

'Wát?! Hebben jullie nog nooit gehoord van keizer Kalicula? Jullie zijn nu groep 8! Jullie moeten nu toch wel iets weten van het Romeinse Rijk!' Zijn stem klinkt bijna wanhopig.

'Nou, reken maar dat we daar dit jaar veel aan gaan doen. Zet je maar schrap!'

Daarna mogen ze naar binnen.

Bij de meeste juffen en meesters staan de stoelen in een kring, of staan de groepjes al klaar, en kan je gewoon gaan zitten, maar meester Kalicula heeft geen van tweeën.

Hij heeft de stoelen niet in een kring gezet, maar in een V-vorm, het teken van de vrede.
Femke had vanaf dat hij hen bij de deur verwelkomde, gedacht: dit is waarschijnlijk geen gewone meester.
Nu wist ze het zeker.
Ook bij Ronja en Mirjam was het doorgedrongen. Alle drie dachten ze precies hetzelfde:

Wij gaan een heel, heel bijzonder jaar tegemoet.

Hoofdstuk 1

Een raar voorgevoel

Femke, Mirjam en Ronja hebben gelijk gehad, het is het bijzonderste schooljaar geweest dat Femke ooit heeft meegemaakt. Ze hebben het afgelopen jaar zoveel gave dingen met meester Kalicula gedaan!

Zo zijn ze een keer met de hele klas op safari geweest, gewoon in hun eigen lokaal! Iedereen mocht dan zijn of haar dier meenemen, en als je geen huisdier had, dan nam je gewoon jezelf mee. Een andere keer had meester Kalicula gezegd dat ze die dag bij deelsommen met snoep mochten rekenen. Allemaal mochten ze dat van thuis meenemen, en als ze dan bijvoorbeeld de deelsom 128:4 hadden, dan telde meester Kalicula 128 snoepjes uit, en koos daarna vier willekeurige kinderen. Zij mochten dan die som gaan berekenen. Wat hebben ze dat jaar veel gelachen! Sterker nog, het is nog niet eens voorbij! Maar helaas duurt het ook niet meer zo lang.

Ze hebben net de meivakantie achter de rug, morgen begint de school weer. Ze gaan van die laatste weken echt iets heel bijzonders maken. Dit jaar mag hun groep de eindmusical doen! En dan ook nog op kamp... Hoeveel geluk kun je hebben? En toch... Femke heeft een raar voorgevoel. Ach wat, dat zal wel van dat spannende boek komen, dat ze op dit moment aan het lezen is, denkt Femke.

Ze knipt haar nachtlampje uit, stopt haar boek weg en probeert wat te slapen, want morgen moet ze weer vroeg op.

Ze draait zich op haar ene zij, daarna op de andere.

Maar ze kan de slaap maar niet vatten.

Ze heeft een raar gevoel in haar buik en ze weet zeker dat dat niet van het boek komt.

Het voelt alsof haar iets heel raars gaat overkomen.

Alsof ze binnenkort hun speurdersinstinct weer moeten gaan gebruiken, zij en Mirjam.

Femke wil rechtop gaan zitten, maar bedenkt zich net op tijd.

Femke deelt een kamer met Mirjam, ze slapen samen in een stapelbed en Femke slaapt boven. Femke wil zich net op haar andere zij draaien, als ze onder haar hoort: 'Femke? Slaap je?'

'Nee,' fluistert Femke terug.

'Kan jij ook niet slapen?'

'Ik heb zo'n raar gevoel in mijn maag,' fluistert Mirjam.

Even is het stil in het bovenste bed, maar dan fluistert Femke: 'Mirjam? Laat maar gewoon zitten, het komt denk ik door de spanning.'

'Ja, dat zal het zijn,' mompelt Mirjam.

Gerustgesteld door Femkes woorden, draait ze zich nog eens om en valt dan in slaap. Maar Femke nog niet.

Zij gelooft eigenlijk haar eigen woorden niet echt. Ze heeft gewoon... zo'n raar gevoel.

Later zou Femke nooit goed kunnen uitleggen wat ze precies voelde. Femke kan haar ogen niet veel langer openhouden en met een onrustig gevoel valt ze in slaap.

Femke zit op school. – Grijs- De school heeft dezelfde inrichting als haar eigen school, de stoelen en -Grijs- de tafels staan op dezelfde plek.

Maar het is niet haar -Grijs- eigen school.

Het kán -Grijs- haar eigen school niet zijn.
Het is geen -Grijs- vrolijk gebouw met alle kleuren van
-Grijs- de regenboog.
Het is alleen maar grijs, alles is grijs, de stoelen, de
tafels, de muren, zelfs alle boeken zijn grijs.
Overal grijs, het tolt voor de ogen van Femke. Grijs?
Grijs! Overal grijs. Alles grijs. En grijs. Grijs. Grijs. G.
R. I. J. S. ! GRIJS!!
Femke kan niks meer -Grijs- zien. Ze ziet alleen nog
maar grijs.. Grijs..... Nog meer grijs.
Femke begint te -Grijs- zweten, ze wil opstaan.
Weglopen. Of gillen. Keihard.
Maar ze kan het niet. Iets of iemand -Grijs- houdt
haar tegen de stoel gedrukt.
Alsof er supersterke lijm op de -Grijs- stoel is
gesmeerd.
Waar is meester Kalicula?
Meester Kalicula met al zijn vrolijke kleurtjes, die al
op de eerste dag had -Grijs- gezegd dat hij alleen
maar van vrolijke kleuren hield.
Zwart en grijs, daar hield hij niet van.
Waar was -Grijs- hij nu dan?
Hij zou dit nooit gedaan -Grijs- kunnen hebben.
En dan ziet -Grijs- Femke hem.
Hij is -Grijs- niet in deze kamer, niet in dit gebouw.
En toch -Grijs- ziet ze hem. In een soort nevel -Grijs-
ziet ze hem.
Hij zit opgesloten -Grijs- in een grijze kamer.
Hij ziet er bang uit.
Hij heeft een -Grijs- kwast in zijn handen, en een pot
met verf. Femke kan niet zo -Grijs- goed zien welke
kleur.
Hij probeert de muren te schilderen, hij kan -Grijs-
niet tegen die boze kleuren.